

[Hans Pinstrup.]

produktion bør være i første række, når det gælder at skabe balance. Dernæst må komme besparelser og opsparing og kun som en sidste udvej skatter, der altid vil overvælte på og fordyre produktionen.

Det er mit håb, at der i det kommende udvalg må blive taget de praktiske hensyn, som forslagene ikke har taget. Det gælder ikke mindst om, at man ikke knuser den ungdom, som er startet i de sidste fem år under de vanskeligste forhold, nogen ungdom er startet, og det gælder indenfor samtlige erhverv. Mange af disse unge skal præstere store afdrag, mange yder en mægtig indsats herfor. En sådan konsolidering bør ikke hindres af urimelige skattebestemmelser. Terminerne er for titusinder bitter alvor.

Jeg har ønsket at gøre disse bemærkninger dels om landbrugets stilling og vilkår bygget på foreliggende kendsgerninger, dels om forslagene om øgede skatter og tvungen opsparing. Uden ændringer af disse forslag kan min tilslutning ikke opnås.

Statsministeren (Erik Eriksen): Jeg skal tale ganske kort, idet der er fremkommet en hel række henvendelser, som det er naturligt, at finansministeren besvarer, når han får ordet. Jeg vil gerne indledende takke ordførerne — og jeg har indtryk af, at jeg i virkeligheden kan rette denne tak til alle ordførerne med undtagelse af det ærede kommunistiske medlem hr. Alfred Jensen — for deres tilsagn om sagligt medarbejde.

Såvidt jeg forstod, var det sådan, at det ærede medlem hr. Viggo Starcke måske var den, der havde sværest ved at gå ind på den tankegang, der ligger bag disse forslag; men det ærede medlem understregede, at vanskelighederne var meget store, og han pegede endvidere på, idet han anvendte det udtryk, at Danmark ikke var noget fattigt land — og deri er jeg forsåvidt enig med det ærede medlem —, at der kunne være tale om en likviditetskrise. Det ærede medlem sagde jo også nogle ord om det, han kaldte pengeudpumpningen. Jeg ser i virkeligheden i disse udtalelser en anerkendelse af den sammenhæng, som vi fra vor side har peget på der nu engang er mellem produktion og forbrug, og det er om denne opgave, der nødvendigvis må samarbejdes, det er på dette område, der må træffes foranstaltninger.

Det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard erindrede om, at han havde advaret mod en regering af venstre og konservative, og jeg vil gerne erkende, at det ærede medlem har

advaret derimod. Men jeg synes ikke, der er nogen grund til at være så bekymret, som det ærede medlem var, for det, der her er tale om, er noget så ganske jævnt og ligetil som dette, at to partier er enedes om at samarbejde, et samarbejde, der er kendetegnet ved det program, vi forleden dag gav udtryk for. Om det ærede medlems bekymring for den udenrigspolitiske ledelse skal jeg kun gøre den bemærkning, at denne bekymring hos det ærede medlem jo ikke er af ny dato; han har på sit partis vegne ofte givet udtryk for, at på to meget afgørende områder var han fuld af bekymringer også overfor den tidligere regering. Må jeg endelig sige med hensyn til det ærede medlems udtalelser iøvrigt, at jeg forstod ham sådan, at det vel var stærke kritiske bemærkninger, han havde at gøre, men at talens reelle indhold alligevel var af en sådan art, at jeg i hvert fald for mit vedkommende ikke var i stand til at finde noget som helst deri, som skulle kunne stille sig hindrende i vejen for at nå frem til et positivt resultat i henseende til de lovforslag, der her er fremsat, og derfor kan jeg også takke det ærede medlem.

Der er talt om samarbejde og om viljen til dette samarbejde, og såvidt jeg har forstået, er der også peget på, at denne vilje til samarbejde fra de partiers side, der nu er repræsenteret i regeringen, skulle være af forholdsvis ny dato. Dette kan jeg ikke erkende, og jeg kan i så henseende henvise til mine udtalelser under finanslovdebatten, hvor jeg netop erklærede mig rede til samarbejde og oven i købet nævnte en række konkrete ting, vi kunne samarbejde om. Jeg nævnte besparelser, jeg nævnte finanspolitiske forholdsregler for at begrænse forbruget, jeg nævnte en hel del andre ting, som man vil kunne finde ved at læse min tale, hvis man vil have ulejlighed med det. Jeg pegede også på opsparingens store og centrale betydning. Alt dette vil jeg gerne pege på, idet jeg også vil minde om, at jeg nævnte nødvendigheden af en kreditstramning, et synspunkt, som jo åbenbart også har været nationalbankens; her behøver jeg kun at henvise til den diskontoforhøjelse, som banken foretog, eller til den meget alvorlige tale, som nu afdøde nationalbankdirektør Koed holdt for nogle få dage siden. Alt dette vil man kunne finde, og jeg nævner det, fordi det er udtryk for vor vilje til at samarbejde. Jeg vil videre gerne sige, at i deres hovedindhold er de forslag, vi er kommet med, af en sådan beskaffenhed, at de ikke vil kunne afvises, hvis vi overhovedet skal gøre os håb om at rette vor økonomiske og valutari-